

Το ψυχοχάρτι ενός εννιάχρονου παιδιού (Αρχιμ. Νικηφόρος, Πρωτοσύγκελος της Ιεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας)

/ [Πεμπουσία](#)

Πολλές φορές οι λειτουργοί ιερείς συναντούν παράξενα χαρτιά, στα οποία οι χριστιανοί φέρουν ονόματα για μνημόνευσι στην αγία Πρόθεσι. Μερικά έχουν παράξενα και απίθανα αιτήματα. Άλλα δε είναι και χαριτωμένα. «Υπέρ αγωνισαμένων, πεσόντων, υπέρ πίστεως και πατρίδος, ών τα ονόματα ουκ εμνημονεύθησαν», «ορφανών, φυλακισμένων, ασθενών, μισούντων και αγαπώντων μας».

Το πιο όμορφο ψυχοχάρτι όμως, που είδαν τα μάτια μου στα τριάντα έξι χρόνια διακονίας, ήταν στις 6 Αυγούστου 2015 στην πανήγυρι της Αρδάσσης. Ήταν ενός εννιάχρονου αγοριού. Πάνω σ' αυτό το ειδικό χαρτί έβγαλε τον καημό και την αγάπη του για την πρόωρη αναχώρησι του νέου πατέρα του. Ήταν τότε εξάχρονο παιδάκι και τώρα που έμαθε να γράφη γράμματα κι ονόματα στο χαρτί, βρήκε

τρόπο να συναντά το μπαμπά του. Έγραψε με φανερή προσπάθεια το ψυχοχάρτι «Υπέρ Αναπαύσιος».

Ύστερα όμως, τριγύρω από τα οχτώ ονόματα έκαμε στολίδια της παιδικής του φαντασίας. Ζωγράφισε πρώτα έναν Εσταυρωμένο, τρία πετούμενα χελιδόνια να κάμνουν βουτιές επί των ονομάτων, μια χήνα, ένα φτερωτό αρνί ή ίσως φτερωτό άλογο, ένα τετράποδο αδήλου ταυτότητος και τέλος ένα άνθος από το οποίο στάζουν δάκρυα. Τούτο το άνθος υπολογίζω να είναι τα εξάχρονα κάποτε και τώρα εννιάχρονα ματάκια του. Από αυτά ίσως κατά καιρούς να στάζουν κι άλλες φορές δάκρυα, όποτε νοσταλγούν τον μπαμπάκα τους.

Βλέποντας τούτα τα δάκρυα αναζήτησα σε ένα τετράδιο μου του 1966 το υπέροχο ποίημα του Ιωάννη Πολέμη για τα «Παιδικά Δάκρυα».

Ματάκια των παιδιών, ματάκια αγνά,
που όσα θωρείτε γύρω σας είναι παιγνίδια,
εσείς, που δακρυσμένα και στεγνά
την ίδια άψη δείχνετε, πάντα την ίδια.
Αμίλητοι καθρέφτες φωτεροί,
που η σκέψη δεν σας θάμπωσε μηδέ κι η έγνοια
παραθυράκια που η ψυχή θωρεί
κι όλα τής φαίνονται τριανταφυλλένια.
Ματάκια εσείς που δίχως αφορμή
κάθε στιγμή δακρύζετε, καθώς γελάτε,
ματάκια των μικρών παιδιών, αχ! Μη
τα δροσερά σας δάκρυα μη τα σπαταλάτε.
Έχετ' εμπρός σας στράτα μακρυνή
θα σας μαράνη η κούραση κι η θλίψη μαύρη,
ανέλπιδα η καρδιά σας θα πονή,

και θα ζητήσει δάκρυα και δεν θε ναύρη.